

Schwarz Ernő Katonakönyve

Ez a katonakönyvem. 1937. február 1-jén bevonultam katonának, a 2. honvéd gyalogezrednél voltam négy évig. Elmaradt korosztály voltam, nem hívtak be korábban. Upponyban nem volt, de Bánhorváton volt a jegyző, és a jegyző mellett laktak a nagybácsimék. Ott is volt Schwarz Ernő, egy évvel volt, mondjuk, idősebb (mint én). Azt a Schwarz Ernőt behívták katonának, a másik Schwarz Ernőt, engemet, nem hívtak be. De mikor meg akartam nőszülni, kérdezték: 'Volt katona??' 'Nem.' 'Hát kérem szépen, be kell vonulni.' Akkor volt a feleségemnek egy unokatestvére, aki nem csinált mást, csak a hóna alatt volt egy aktatáska, és a baráti körben mindenkinek a fekete dolgát elintézte. És ő elintézte azt, hogy egy év múlva kell csak bevonulni, és Pesten fogok szolgálni. Ezt elintézte -- nagy dolog volt. Énnékem nagyon nagy szerencsém volt. Bevonultam a Károly laktanyába, és odajön egy katona, azt mondja: 'Van köztetek hentes??' Mondom: 'Én nem hentes, mészáros vagyok.' 'Nagyon jó -- azt mondja --, gyere velem, elintézem, mert engem nem szereltek le, mert nincs helyettesem a konyhán.' Abban a percben a konyhára kerültem, mert nem tudták a mészárost leszerelni. Mert úgy van, hogy leszerelnek, és jön a másik a helyére. De a legérdekesebb az volt, hogy mindenki azt mondta, hogy ilyen nincsen, hogy kiképzés előtt [elvisznek a konyhára]. Mert először a kiképzés, az hat hónap. És akkor tudtam meg, mikor fölszabadultunk, és elmentem kiváltani a könyvet, rá volt írva, hogy elvégezte a főzőtanfolyamot. Evvel mentették magukat az irodában, hogy én iskolában vagyok. Jól van, ott maradtam én a konyhán. Evvel is szerencsém volt, mert mielőtt bevonultam, én jártam a Rebenwurzlektől kisegíteni oda, ahol a hadseregszállító volt. [Rebenwurzl Salamon és Izidor Rt. ortodox kóser szalámigyára, Budapest, Kazinczy utca 41. A Rebenwurzl család régi zsidó hentes család. A századelőn Rebenwurzl Sámuel 'marhahús elárúsító üzlettulajdonosként' szerepel a budapesti lakcímkönyvekben, lakása a Szerecsen utca 16-ban, üzlethelyisége a Laudon utca 4-ben volt. -- A szerk.] És mikor bevonultam a konyhába, és elmondtam a főszakácsnak, hogy én tudom, maguk minden nap mit kaptak, ott voltam, mikor megcsináltuk a cédulát, és szóltam, hogy nem lehet, hogy mindennap ugyanazt kapják. S az tetszett a főnöknek, hogy én mindent tudok. És aztán

ameddig lehetett, ő ott tartott a konyhán engem. Mindennap hazamehettem, kilépésem volt. Az volt a helyzet, hogy a konyhavezető családja a Budafoki úton lakott, az Erzsébet kórház háta mögött volt egy tisztviselőtelep, és ott lakott. És az adott nékem állandó kilépést, mert én a konyhához tartoztam. És én minden második nap, harmadnap vittem az ételt haza a családjának. S így én körülbelül másfél-két évig a konyhán voltam. Én hetenként legalább háromszor otthon voltam. Biciklim volt, és hazamentem Pesterzsébetre. A Bocskai utcában volt egy nagy templom, és péntek este a zsidók összeálltunk, aki akart, és oda mentünk. Hivatalosan mehettünk. Csak a vasúton kellett átmenni a laktanyától, és ott is voltunk már. Nyáron 7 órakor imádkoztunk, és már 1/2 9-kor bementünk vissza a kaszárnyába. Szombaton nem mentünk. Szombaton már volt foglalkoztatás. A keresztények meg mentek vasárnap reggel. A katonaságnál nem kell megtartani a vallást. Volt úgy, hogy kimentünk éleslövészetre vagy menetszázadba. Akkor adtak egy darab szalonnát, meg adtak egy fél komiszt. És ez volt ugye, hogy majd visszajövünk négy órakor és majd megebédelünk. A szalonnát persze odaadtam a barátomnak.